

Me eefo ata Tjitte Dijkstra?

In de zomer van 1956 kocht mijn vader elke dag een krant. Mijn broer vroeg waarom hij dat deed en hij vertelde ons hoe spannend het was in het Midden Oosten. Vanaf toen begreep ik dat 1948, mijn geboortjaar, ook het jaar is geweest, waarin de staat Israël werd gesticht. Daarna is mijn belangstelling voor het Midden Oosten gestaag gegroeid. Vandaag de dag denk ik dat dit gebied op een heel klein oppervak alle ellende, maar ook alle kansen vertoont die wereldwijd spelen: ongelijkheid en menselijke waardigheid, voedsel en natuur, water en verdroging, religie en politiek. Vanuit het geloof heb ik ooit Israël leren zien als een proeftuin voor de mensheid. Vandaag kan ook een seculiere kijk op het Midden Oosten ons hetzelfde inzicht geven: als het hier goed komt, is er hoop voor onze planeet.

Sinds begin oktober 2011 woon ik in Nes Ammim. Mijn taak zal hier zijn het studie- en dialoogprogramma te versterken. Nes Ammim heeft mij na een open sollicitatie, hiervoor gevraagd. Ik heb alle tijd voor dit werk, omdat ik in de zomer van 2011 met prepensioen ben gegaan, na een loopbaan van meer dan veertig jaar in het onderwijs. De laatste vijftig jaar werkte ik als docent godsdienst met oudere leerlingen. Om dat te kunnen studeerde ik theologie en educatie in Amsterdam en Kampen. Ik werd daar niet opgeleid voor de kerk, maar voor de school. Hebreeuws speelde geen rol in mijn studie, dus mag ik hier bij de beginners aanschuiven: me eefo ata? (van waar jij?)

De ervaring die ik in Nes Ammim inbreng ligt op het vlak van onderwijsontwikkeling en religieuze dialoog. Eén van de eerste projecten die ik aanpak is een serie discussieavonden voor de vrijwilligers. Een paar keer per maand hebben zij de kans een voordracht van een deskundige te beluisteren, maar hoe verwerk je al die informatie en wat doet het met jezelf als je steeds zulke zelfverzekerde mensen aanhoort? Met een goed opgezette discussieavond kunnen wij elkaar helpen onze emoties te uiten, onze posities te verhelderen, en onze argumenten zuiver te houden.

De tijd in het Midden Oosten is rijp voor nieuwe ontwikkelingen. De volken van allerlei landen hebben hun stem laten horen en het lijkt erop dat het tijdperk waarin Israël zich kon presenteren als de enige democratie in het Midden Oosten, snel voorbij gaat. Israël zelf worstelt echter meer dan ooit met haar eigen democratie. Binnen Israël zien wij ontwikkelingen die lang voor onmogelijk werden gehouden: geld van defensie wordt verschoven naar sociale zekerheid. Jonge mensen zijn niet langer bereid hun leven te geven voor dit land; zij willen leven in dit land.

In 2011 en 2012 in het Midden Oosten te zijn en bij te dragen aan dialoog en inzicht, is een groot geschenk. Als ik in dit jaar een handvol zand uit deze woestijn mag oprapen, is dat mij genoeg.

(Dit artikel werd geschreven voor het Nes Ammim Magazine)